

BİRİKİMLER III – GENÇ HUKUKÇULAR TANITIM METNİ

30 Nisan 2009, Feshane

Bir zamanlar Bir diyarda iki bahçe vardı.

Birincinin sahipleri sözleştikleri gibi yine bir sabah erkenden kalktılar. Kimse görmeden birikimlerimizi devşirelim dediler. Bir yandan bahçelerine sessiz adımlarla yürüyorlar, bir yandan da “Sakın hiçbir ihtiyaç sahibi bahçemize girip yanımıza sokulmasın” diye fısıldaşıyorlardı. Uykuda olduklarını unutmışlardı. Adalet bahçesini gözetenin uyumadığını düşünememişlerdi. Onların bir hesabı vardı. Ama O’nun da bir hesabı vardı. Derken bahçelerine vardılar. Ve Bahçelerini kapkara olmuş gördüler. Şaşırdılar. Hâlbuki bahçeye ne ektilerse onu biçeceklerdi. Anlayamadılar. Doğrusu biz yolumuzu şaşırmış olmalıyız dediler. Onlar sahip olduklarından ihtiyaç sahiplerini nasıl mahrum bıraktırsa gün gelmiş artık onlar da sahip olduklarından mahrum bırakılmışlardı. Onlar sadece biriktirdiler. İhtiyacı olanları mahrum bırakırcasına ve gün gelip kendilerini mahrum bırakırcasına biriktirdiler. Birikimlerini yaymadılar, yaygınlaştırmadılar, bereketlendirmediler. Belki bereket sözcüğünü bir kez dahi olsun ağızlarına da almamışlardı.

Diğer bahçe ise sahiplerine RECEP AMCA’dan miras kalmıştı.

Bahçelerinde adalet yeşerecekti. Onlarıki gerçekleşmesi imkânsız bir geleceğin tasavvuru değildi. Geçmişte bu bahçe nasıl yeşerdiyse, ekinler nasıl başak verdiyse, dallar nasıl meyveye durduysa, gelecekte de bahçe bereket saçacaktı. Onların ütopyasının tarihi bir gerçekliği vardı. Bu yüzden geleceğin şifrelerinin geçmişteki izlerde olduğuna inandılar. Geçmiş her neredeyse orada geleceği aradılar. İhtiyaç sahiplerine, mahrum bırakılanlara, mazlumlara geleceği ve hayallerini müjdelediler.

Birbirlerine şefaati ile bağlıydılar. Zincirin her yeni halkası aralarındaki şefaati güçlendiriyor, bahçeden önce gelecek tasavvurlarını yeşertiyordu. Her halka birikimlerden payına düşeni alıyor, aldığından fazlasını ise arttırıyordu. Bu yüzden diğer bahçe sahiplerinden farklı olarak onların dilinden bereket sözcüğü hiç düşmüyordu. Onlar adalet bahçelerini ihtiyaç sahipleri girsin ve yanımıza sokulsun diye yeşertiyorlardı. O yüzden her sabah bahçelerini daha yeşil buluyorlardı.

Adalet bahçesinde yeşeren mahsulleri biçmek onları ekimden alıkoymuyordu. Ekmeye devam ederken biçtikleri birikimleri paylaşmaktan geri kalmıyorlardı. Bereket birikimleri paylaşmaktan, yaygınlaştırmaktan geçiyordu. Verdikçe azalmıyordu. Ürün verdikçe bahçelerinin bereketi artıyordu.

Ara vermeden ve yorulmadan bahçelerine saçacak yeni tohumlar, her gün bir öncekinden daha bir hevesle saçtıkları tohumları besleyecek verimlilikler arıyorlardı. Kâh Kastamonu’da 100 yıllığına suya bırakılan ağaçlardan inşa edilen bir mabedin duvarlarına işlenen geleceğe adanmışlıkla, kâh Safranbolu’da birbirinin ufkunu kapatmadan oturan komşuların birbirlerinin

hakkına olan saygısıyla, kâh Göynük'te bir işçinin boğazından geçecek her lokmanın hesabından duyduğu korkusuyla, kâh Taraklı'da tüm dünya zevklerinden bir müddet durulmanın mekânı olan ahşap bir konağın cihannümasıyla, kah Hendek'te onları bahçelerinde misafir edenlerin gönüllerindeki dostluktan kopan diş kiralalarıyla, kah Ankara'da da aynı bahçenin yeşereceği ümidini taşıyan bahçe sahiplerinin gözündeki gelecek ışığıyla yeşerecek ürünlerine verim katıyorlardı.

Aynı geminin kaptanları, tayfaları yolcularıydılar. Hayat onları başka uğraşlarla görevlendirse de aynı yöne gitme kararlılığının sorumluluğunu taşıyorlardı. Deniz bazen dalgalı da olsa zaman zaman seyrettikleri güzergâhta fırtınalar da kopsa, buzdağları kayalıklar önlerine engel de çıksa bir kez yola düşülmüşse geri dönülemezdi. Bu seyahatin sonu, var olduğunu bildikleri ütopya ülkesiydi.

Üzerlerinde bu adalet bahçesinin ve bu bahçenin ihtiyaç sahiplerinin sorumluluğunu taşıdıklarını da sürekli hatırlıyor ve hatırlatıyorlardı. NEDEN BURADAYIZ sorusunu sormamanın getireceği rahavet, kendilerinin, bahçelerinin ve en önemlisi bu bahçede yeşerecek mahsullerden nasibini bekleyenlerin mahvolması demektir.

İhtiyaç sahipleri onlar için, sadece bahçelerini ettikleri diyardakiler demek değildi. İhtiyaç sahipleri sınırsızdı ve uzaktakiler de demektir. Öyle ki hiç yüzlerini görmedikleri hiç adlarını duymadıkları yaşadıkları diyara gitmedikleri mahrum insanlara bile devşirdiklerini ulaştırdılar. Uzak diyarlardaki kuyulardan bahçelerini suladılar. Büyüttükleri çiçekler yönlerini, adını bilmedikleri çocukların gözlerinin kavuştuğu ışığa döndü. Ne de olsa o ihtiyaç sahipleriyle aynı gökyüzünün suyunu ne de olsa onlarla aynı güneşin ışığını paylaşıyorlardı.

Onları birbirine bağlayan şefaath zinciri onlara vefayı emrediyordu. Kimileri onlardan önce bu bahçeye varan yolların taşlarını döşemişti. Kimileri ihtiyaç sahipleri bir an olsun mahrum kalmasın diye terlerini bu bahçenin mümbit topraklarına akıtmış ve sonunda bu bahçenin bereketli topraklarına düşmüşlerdi. Mezar taşındır diyerek Kâbe'yi başlarına dikmek istercesine daima hatırdıydılar. Bu bahçeden güzel insanlar, şık bahçıvanlar geçmişti. Artık bahçe sahipleri daha dikkatliydi.

Vefa sadece aynı amaçla sürüp ettikleri bu bahçenin topraklarına düşenlere gösterilmemeliydi. Şefaath gibi vefa da uhreviden çok dünyeviydi. Bahçelerini miras aldıkları Recep Amca'nın hikâyesinin medeniyet hayallerinin yaşanmış bir öyküsü olarak dilden dile dolaşmasını sağlayan, onun en vefakâr gönül dostundan da vefayı esirgemediler. Bu bahçede geçen her biri içine onlarca yıl sığdırmış tam otuz yılın şükranını bahçenin en çalışkan bahçıvanına sundular. Ve hala sunmaya devam ediyorlar.

Onlar kendilerinden önceki bahçe sahipleri gibi olmadılar. Nasıl ki geleceğin şifreleri geçmişte gizliyse, nasıl bahçelerinde adaletin yeşereceğine geçmişte de yeşerdiği için inanıyorsalar, bu bahçenin ürünlerinden ihtiyaç sahiplerini mahrum bırakmanın bahçelerinin kapkara kesilmesine sebep olacağını geçmişten biliyorlardı. Onlar kendilerinden istenmemesinin de bir mahrumiyet olduğunu düşündüler. İhtiyaçları gidermekten çok neye ihtiyaç olduğunu kavratmak onların başlıca sorumluluğuydu.

Neye hakkı olduğunu bilmeyenin mahrum olduğunu bilmesi de imkânsızdı. Bu yüzden hukuk yaygınlaştırılmıyordu. Bu yüzden onlar bahçelerinde adalet yeşersin diye bahçelerine hukuk ektiler. Bu yüzden onlar devşirdiklerini alabildiğine uzaktakilere ulaştırma derdiyle dertlendiler. Bu yüzden onlar, birikimlerini paylaştılar. Ve paylaşmaya da devam edecekler. Bu yüzden reklam yapmadılar, reklam olmadılar, olmadan düşmek istemediler. Adandılar, adanıyorlar, devşiriyorlar. Okul taşları döküyorlar. Yol yapacaklar. Ark yapacaklar ve insanımızın bağrından hakka ve adalete doğru akacaklar. Yüzlerine ayna tuttular. Tarihi gelecekte gelecek tasavvuru damıtacaklar.

O'nun inayetiyle, hak ile adalet ile. Sizlerle birlikte. Hukukun yaygınlaştırılması için.